

Zondag 10 november 1918.

De duitsche burgemeester Küntzer is vertrokken, het activistisch college is gevlucht. Nieuws: de dienstdoende burgemeester Anseele brengt het uit Brussel mede.

De vijand heeft twee en zeventig uren tijd, luidens een ultimatum om de voorwaarden van den wapenstilstand te aanvaarden of niet.

Welke nacht, de verledene!

Het is merkwaardig voor hem, wiens zenuwstelsel niet tot doodsangst is geschokt, die nog eenige vrijheid van waarnemingsvermogen bezit om de veelvoudige gevechtsgeluiden te ontleden: een algemeen oorverdoovend gedonder van trommelvuur met daartusschen knallen, monsterknallen van 't grof geschut, in echo's wegstervend en schijnbaar een waan wekkend, alsof in de onmiddellijke nabijheid op dezen zolder en op al de zolders in de buurt een strijdgeweld ontstaan was van titanen tegen elkaar, met molenstenen en rotsblokken, met knodsen of met ijzeren reuzenhamers tegen de binten van 't huis aanbonkend, van dit huis niet alleen, van al de huizen in het ronde, zoodat de dakpannen schijnen neer te roffelen op de straat en het bouwmetaal op den plankenvloer boven het hoofd verbrijzelend neergeslagen wordt.

Zondag om 8 uur 's avonds 10 november 1918.

Het bericht kwam zoo even toe, waarbij Duitschland al de voorwaarden van de verbondenen aanneemt.

De laatste verhuizingwagens stonden gereed. Alle zullen thans vertrokken zijn.

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnood* »)